

længe Varetægtsfængsel bliver anvendt og til Dels, kan jeg sige, maa anvendes i den Udstrækning, hvori det finder Sted, saa længe er der ganske vist stor Opfordring til at bringe den Grundlæggning til praktisk Anvendelse, som er nedlagt i Straffelovens § 58. Yderligere at udvikle dette skal jeg ikke indlade mig paa i dette Djeblif. Jeg erkender, at Varetægtsfængsel ofte anvendes i en Tid, som maa siges at være aldeles uforholdsmæssig, naar man tager Hensyn til den Forseelse, hvori den paagældende har gjort sig skyldig, og til den Straf, der paalægges ham ved Undersøgelsens Slutning. Det er en Urimelighed, at Personer, der til syvende og sidst slippe med en kort Tids Fængsel, skulle sidde arresterede halve og hele Aar igennem; det er urimeligt, og jeg kan gerne sige, at det forekommer mig at være oprørende for Retfærdighedsfølelsen. Der er altsaa Anledning til saa vidt muligt at bringe Grundlæggningen i Straffelovens § 58 til Anvendelse, og jeg erkender, at der kan være Spørgsmaal, om der ikke burde gives den nævnte Paragraf i Straffeloven en noget større Vidde, end den har. Det har glædet mig, at den ærede Forslagsstiller har taget Hensyn til de Udtalelser, der tidligere ere fremkomne, og søgt at affatte det nu foreliggende Lovforslag derefter — det er naturligtvis noget, jeg er ham meget erkendelig for — men ikke desto mindre har jeg dog nogle Erindringer at gøre imod hans Lovforslag, baade hvad Realiteten angaar, og ligeledes, hvad Redaktionen angaar. Jeg anser det ikke for heldigt, saaledes som han har villet, ganske at forlade Straffelovens § 58 i Stedet for at bygge paa den og til den at knytte de Endringer eller Udvidelser, hvortil der maatte være Trang. Man skal erindre, at § 58 staar i et Kapitel af Straffeloven, som overskrives: „Om Straffens Udmaalning og Nedsættelse i visse Tilfælde“. Det er rigtigt, at Straffelovens § 58 begynder med at udtale den vigtige Regel, den Grundlæggning, om jeg saa maa kalde det, at der ved Straffens Udmaalning skal tages Hensyn til Varetægtsfængslet, at et uforskyldt langt Varetægtsfængsel skal tages i Betragtning af Domstolene som en formildende Omstændighed. Bestemmelsen overlader ikke dette til Domstolenes vilkaarlige Forgodtbeftindende, men det skal være en formildende Omstændighed, at den paagældende har udstaaet uforskyldt Varetægtsfængsel i lang Tid. Hvad der nu fornødtigvis kan være Tale om at søje til den første Sætning i Straffelovens § 58, er en Bestemmelse om, under hvilke Forudsætninger og hvorvidt Domstolene skulle have Myn-

dighed til at gaa ned under Minimum af den i Loven for den paagældende Forbrydelse foreskrevne Straf, og her er det, at det Spørgsmaal opstaar, om ikke Straffelovens § 58 har været for snæver, naar den uden at give en Myndighed for Domstolene til at Hensyn til Varetægtsfængslet at gaa ned under Minimum indskrænker sig til at bestemme, at Varetægtsfængsel kan træde i Stedet for Straf, naar Straffen kun er en kortere Tids simpelt Fængsel eller Fængsel paa sædvanlig Fængselstid. Jeg har udtalt mig for at give Domstolene en Myndighed til at gaa noget videre, nemlig til at tage en længere Tids uforskyldt Varetægtsfængsel i Betragtning til Nedsættelse af Straffen under det lovbestemte Minimum, ogsaa hvor Straffen ikke er en kortere Tids simpelt Fængsel eller Fængsel paa sædvanlig Fængselstid. Der er noget ikke rigtig logisk derved, at der gives Domstolene en Myndighed til i visse Tilfælde helt at lade Straffen bortfalde, medens der derimod i andre Tilfælde, hvor Straffen ikke er af en vis Art og Bestaffenhed, ikke gives dem Myndighed til at lade Varetægtsfængsel virke til Nedsættelse af Straffen under Straffelovens Minimum for den vedkommende Forbrydelse. Jeg tilstaar, at jeg troede egenlig, at den ærede Forslagsstiller havde taget væsentlig Hensyn til, saavidt jeg huster, § 60 i den tyste Straffelov. Den er nemlig affattet saaledes, at der gives Domstolene en meget vidtgaende Myndighed til at tage Varetægtsfængsel, Untersuchungshaft, som det kaldes, i Beregning ved Ansættelsen af Straffen, „ganz oder theilweise“, som det hedder. Jeg tror, at vi til Dels kunne gaa den samme Vej; jeg vilde ikke finde det rigtigt at sige, at der altid skal tages Hensyn dertil ved Afkortning i Straffen, eller at man endog saa skulde sætte, i hvilken Grad der skulde tages Hensyn dertil, jeg finder, at den Vej, Straffelovens § 58 er slaaet ind paa, er rigtig, saaledes at man overlader Domstolene at bedømme, under Hensyn til alle Omstændigheder, om der skal tillægges det lange Varetægtsfængsel Virkning til Straf nedsættelse, men som sagt, det forekommer mig, at man burde gaa et Skridt videre i at give Domstolene Myndighed til at nedsætte Straffen under Minimum, end der er fæst i Straffelovens § 58. Derimod kan jeg ikke være enig med den ærede Forslagsstiller, naar han mener, at man skal give Domstolene Myndighed til at lade den lovbestemte Straf bortfalde ganske i Almindelighed uden Tilføjeelse af nogen nærmere Bestemmelse i den Henseende, og derpaa gaar hans Forslag ud. Det hedder nemlig: „Ligeledes kunne Domstolene bestemme, at den